

Prof. Dr. Şeref Kara ve Eşi Emel Kara

Prof. Dr. Şeref Kara

1965 yılında Develi/Kayseri'de doğan Şeref Kara, ilköğrenimini 1980 yılında Develi Merkez Ortaokulunda, liseyi 1983 yılında Develi Lisesi'nde tamamlayarak 1983 yılında Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi Fransızca Öğretmenliği Anabilim Dalına girdi. 1987 yılında dönem birincisi olarak mezun olan Şeref Kara, 1988 yılında Atatürk Üniversitesi'nde araştırma görevlisi olarak göreve başladı. 1991 yılında Hacettepe Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'nde yüksek lisans çalışmasını tamamladı. 1994 yılında Fransa'ya gitti ve Sorbonne Nouvelle (Paris III) Üniversitesi'nde 'Didactique du Français Langue Etrangère Formation Doctorale de Didactologie des Langues et des Cultures' bölümünde DEA (Diplôme d'études approfondies) çalışmasını 1995 yılında Prof. Dr. Robert Galisson yönetiminde tamamladı. Aynı yıl Hacettepe Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü'nde doktora tezini verdi. 1996 yılında yurda döndükten sonra Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesi'nde yardımcı doçent kadrosuna atandı. 1997 yılında askerliğini Milli Güvenlik Kurulu Milli Güvenlik Akademisi Komutanlığında mütercim tercüman olarak yaptı.

1999 yılında Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültesine atandı. 2005 yılında doçent ve 2011 yılında profesör kadrosuna atandı. Yabancı dil öğretimi, dil ve kültür, göstergebilimi, dilbilimi, söylem çözümlemesi alanlarında yurtiçi ve yurt dışında yayınlamış makaleleri ve kitapları vardır. Evli ve iki çocuk babasıdır.

Uludağ Üniversitesi Eğitim Bilimleri Enstitüsü Müdürü ve Eğitim Fakültesi öğretim üyesi olarak görev yapan Prof. Dr. Şeref Kara, 29 Mayıs 2017 yılında görevi başında kalp krizi geçirerek yaşamını yitirmiştir.

Araş. Gör. Dilek Baştuğ

PROF. DR. ŞEREF KARA'YA MEKTUP

Letter To Prof. Dr. Şeref Kara

Emel KARA¹, Gülnazik Doğan²,
Halil KARA³, Arif KARA⁴, Yusuf Akça⁵

Submit Date : 2020-02-07 20:25:38

Accepteddate :2020-02-16 08:44:09

To Reference: Kara, Emel , Kara, Halil (2020), Letter To Prof. Dr. Şeref Kara. International Journal of Humanities and Research, February, Year 4, Issue:4, Volume:3, Pages: 10-16

Özet

Hz. Ali, “kalp kör olduktan sonra, gözlerin görme-
sinde hiçbir fayda yoktur der”. Çünkü insan
gözleriyle sadece bakar, kalbiyle görür. Sevginin tanımı
yapmak öylesine zordur ki, birçok kudretli yazar bu
tanımın yapılamayacağını iddia etmiştir. İbn Arabî'ye göre
de sevginin tanımı yapılamaz. Sevgi ancak tadılır. Tadan
kişi de sevginin ne olduğunu yeterince anlatamaz. Aynı
zamanda sevgi evrensel bir duygudur. Annenin çocuğunu
sevmesi, eşlerin birbirlerini sevmesi, ilâhî bir sır olarak,
gayesi “bir tenle bir teni, bir canla bir canı kavuşturmak”
olan sevginin evrenselliğine en güzel örnektir. Aynı za-
manda İbn Arabî sevgi için, “sevgi seveni sevilene bağlayan
bir bağdır ve sevgi sevenin var oluşudur” der. Cengiz
Aytmatov ise 1961 yılında kaleme aldığı “Selvi Boylum Al
Yazmalım” adlı eserinde, emeğin sevgideki rolünden söz
ederek, sevginin emek olduğunu söyler. Her ne kadar sevgi
hava kadar, su kadar yaşamın ihtiyacı olsa da sevgi emek
istemektedir. Karşılık beklemeden, çıkar sağlamadan,
amaçsızca, sadece kalpten görmektir. Çünkü sevginin kay-
nağı kalptir. Kalpten söylenen, kalpten görülen ve kalpten
hissedilen sevgi yaşamsaldır. Bunu en iyi bilen insanlar
şüphesiz Solomon Adası yerlileridir. Çünkü bu yerliler,
inançları gereği kesmekten çekindikleri devasa ağacın
karşısına dizilip bir ağızdan ağaca kötü sözler söylerler-
miş. Amaçları, ağacın içinde yaşadığına inandıkları ruhu,
ağaçtan kaçırmakmış. Ruhun ağacı terk ettiğinde, ağacın
kurumasının kaçınılmaz olduğuna inanırlarmış. Ve haklı
da çıkıyorlarmış. Bir süre sonra ağaç kurumaya yüz tu-
tuyor, ardından da devriliyormuş. Sevginin olmadığı yerde
yaşamın da olmayacağına dair en iyi örnektir Solomon
yerlileri.

Prof. Dr. Şeref Kara, hayatı boyunca canlıların içinde-
ki yaşayan ruha hitap etmiştir. Solomon yerlilerin aksine
Kara, ruhu kovmak için değil, yaşatmak için emek har-
camıştır. Bunun en açık örneği, komşusu Hacı Nurettin
Gencal'ın, onun için kaleme aldığı şu dizelerde görülmek-
tedir:

Var apartman komşumuz Sayın Şeref Kara,
Herkesle güzel geçinir, kimseyle açmaz ara.
Çünkü bilir bir gün gidilecek Ahiret denilen pazara,
Bu yazı Hacı Nurettin Gencal'dan kalsın size hatıra.

Şeref Kara sadece iyi bir bilim insanı değil, iyi
bir hoca, iyi bir komşu, iyi bir baba, abi, eş, kardeş,
arkadaş ve en önemlisi de insandır. Nazik, güler
yüzlü, hoşsohbet, kadirşinastır. Karşısındakinin bir
canlı olduğunu bilmesi, onun için emek harcamaya
yeterlidir. Çünkü emek sevgi, sevgi ise kalp aynasıdır.
Winston Churchill'in üzülme için bulamadığı zamanı,
Şeref Kara “üzme için” bulamamıştır. Şeref Kara'nın
yaşam felsefesi, büyük Atatürk'ün şu sözlerinde gi-
zlidir: “Biz kimsenin düşmanı değiliz! Yalnız insanlığın
düşmanı olanların düşmanıyız.”

Prof. Dr. Şeref Kara, çevresinde çalışkanlığı kadar
dürüstlüğüyle tanınır. Vatanını en çok seven, işini en
iyi yapandır felsefesiyle, Atatürk'ün ışığında ilerlem-
iş önemli bilim insanıdır. Bursa Uludağ Üniversitesi
akademik yaşantısında, üst düzey görevlerde bulunmuş,
bilgi ve tecrübesine danışılmış, aranan, saygı duyulan
kişi olmuştur. Şüphesiz Şeref Kara'yı, ailesinden daha iyi
taniyan olamaz. Onun mutluluğuna, üzüntüsüne, heye-
canına, endişesine, zor günlerine, kısacası tüm duygu ve
düşüncelerine yakından tanık olmuş aile birelerinden
olan kardeşi Gülnazik Dağan, Prof. Dr. Şeref Kara için
şu anıyı anlatmaktadır:

“Herkes, ama herkese karşı sevgi doluydu. Özellikle
çocuklarla çok güzel diyalog kurardı. Bu yüzden çocuk-
lar da onu sever, onunla oynamak ve vakit geçirmek is-
terlerdi. Bursa'daki yeğenimin kızı da abimi çok sevdiği
ve onunla eğlenceli vakit geçirdiği için hafta sonları
babasını yürüyüşe çıkarır, bilerek abimlerin evinin
oraya getirir ve sonra da “aaa baba bak Şeref Dayımlara
gelmişiz, hadi onlara gidelim” dermiş. Onu görmeden
eve dönmemiş.” Bir çocuktan duyulabilecek en güzel
sevgi sözleridir bunlar.

1. Öğretmen. Prof. Dr. Şeref Kara'nın eşi, Bursa., 2. Avukat, Prof. Dr. Şeref Kara'nın kardeşi, Kayseri.
3. Doç.Dr., Prof. Dr. Şeref Kara'nın kardeşi, İstanbul. halilkara@ybu.edu.tr
4. ?, Prof. Dr. Şeref Kara'nın abisi, Kayseri, 5. Dr, İstanbul Üniversite Emekli Eski Genel Sekreteri

Anahtar kelimeler: Anı, mektup, Şeref Kara.

Abstract

After the heart is blind, there is no benefit for the eyes to see," says Hz. Ali. Because he looks only with his eyes, sees with his heart. Defining love is so severe that many mighty writers have claimed that this definition cannot be made. According to Ibn Arabi, the meaning of love cannot be made. Love is only tasted. The person who relishes cannot explain enough what love is. At the same time, love is a universal feeling. The mother's love for her child, spouses love each other, as a divine secret, is the best example of the universality of love, whose purpose is to "bring a skin with a skin, a life with a soul." At the same time, Ibn Arabi says, "Love is a bond that connects the loved one to the loved one, and the love is the existence of the lover." Cengiz Aytmatov, in his work titled "Selvi Boylum Al Yazmalım," written in 1961, states that love is a labor by talking about the role of energy in love. Although love requires life as much as air and water, love requires effort. It is only to see through the heart, without waiting for return, without gaining interest, without aim. Because the source of love is the heart. The lover said from the heart, seen from the spirit and felt from the heart, is vital. The people who know this best are undoubtedly the natives of Solomon Island. Because these natives would sit in front of the enormous tree, they were afraid of cutting their beliefs and said bad words to the tree. Their purpose is to kidnap the spirit they believe lives in the tree. When the soul leaves the tree, it is inevitable to dry the tree. And they were right. After a while, the tree was going to dry; then it fell over. Solomon is an excellent example that there is no life where there is no love.

Professor Dr. Şeref Kara has addressed the living spirit in living things throughout his life. Unlike the Solomon natives, Kara has worked hard to keep the spirit alive, not to fire it. The clearest example of this can be seen in the following lines of his neighbor Hacı Nurettin Gencal.

Var apartman komşumuz Sayın Şeref Kara,
Herkesle güzel geçinir, kimseyle açmaz ara.
Çünkü bilir bir gün gidilecek Ahiret denilen pazara,
Bu yazı Hacı Nurettin Gencal'dan kalsın size hatıra.

Şeref Kara is not only a good scientist but a good teacher, a good neighbor, a good father, brother, wife, brother, friend, and, most importantly, human. The gentle, friendly, pleasant conversation is a magnificent shine. Knowing that the other is living is enough for him to spend effort. Because labor is love, and love is a heart mirror. When Winston Churchill could not find to

be upset, Şeref Kara could not find to "upset". The life philosophy of Şeref Kara is hidden in the words of the great Atatürk: "We are not anyone's enemy! We are the enemies of those who are only enemies of humanity."

sought, and respected. Undoubtedly, no one knows Şeref Kara better than his family. From the pen of his family who witnessed his happiness, sadness, excitement, fears, hard days, and maybe loneliness, his brother, Gülnazik Dağan, Prof. Dr. Şeref describes the following moment for Kara:

"It was full of love for everyone, but for everyone. Especially he had a very nice dialogue with the children. That's why children love him, too; they want to play and spend time with him. Since my nephew's daughter in Bursa also loved my brother and had a fun time with him, he took his father for a walk on the weekends, knowing he brought them to the house of my brothers and then said, "Look, daddy, we have come to Honor Uncle, let's go to them." He wouldn't go home without seeing him." These are the best words of love that can be taken from a child.

Keywords: Memory, letter, Şeref Kara.

DEĞERLİ YOL ARKADAŞIMA...

Sevgili Eşi
Emel KARA

2 Şubat 1992 yılı eşim Şeref Kara ile aile birlikteliğimizi kurduğumuz bir yıl. Eşim Şeref Kara Atatürk Üniversitesi Kazım Karabekir Eğitim Fakültesinde araştırma görevlisi olarak çalışmaktaydı. Nikah işlemlerinin ardından benim de tayinim Erzurum Kız Meslek Lisesine çıktı. Biz 1999 yılı ağustos ayına kadar Erzurum'da görev yaptık. Bu süreçte 1993 yılında büyük oğlumuz Orhun Burak, 1997 yılında ise Furkan Kutay dünyaya geldi. 1995 yılında eşimin Paris Sorbonne Üniversitesinde ikinci doktorasını yapmasından dolayı biz de büyük oğlum Orhun Burak'la 3,5 ay Paris'te kaldık. Bizim için Paris, hayatımızda farklı bir öneme sahipti.

Erzurum'da, eşim Şeref Kara çok sevilen ve sayılan bir kişiydi. Hocası merhum Fransızca Okutmanı Mübeccel Okay ve Türk edebiyatında önemli bir yere sahip olan Eşi merhum Prof. Dr. Mehmet Orhan Okay; Şeref'i saygısı, sevgisi, dürüstlüğü ve çalışkanlığından dolayı manevi evlatları olarak benimsemişlerdi. Bu değerli büyüklerimizi her zaman ziyaret eder, onlarla kaliteli vakitler geçirirdik.

Eşim 1999 yılında, çocukların eğitimleri için gelecekteki yaşantımızı sürdürebileceğimiz bir yer olan Bursa'ya yerleşmeye karar verdi ve Uludağ Üniversitesi Eğitim Fakültesine geçiş yaptı. Bursada ilk yıllar çok zor oldu bizim için çünkü Erzurum'da çok güzel dostlukları,

yaşanmışlıkları geride bırakıp gelmiştik. Ancak belli bir süre sonra çevremizde biriktirdiğimiz güzel insanlarla birlikte Bursa da bizim için vazgeçilmez bir yer haline geldi.

Şeref Kara'nın en büyük değer verdiği şeylerden biri aile kavramı idi. Ailesine inanılmaz bağlı biriydi ve sevgi ve saygı çerçevesinde eşine, çocuklarına önem verirdi. Akademik çalışmalarından kalan zamanlarında ailesiyle vakit geçirir ve değişik planlamalar yapardı. İki erkek evladıyla bahçede, oyun alanlarında futbol oynar, bisiklete biner ve onlarla çok değerli, kaliteli vakitler geçirirdi. Ve... Çocuklar büyüdü üniversiteli oldular. Eşimin vefatından sonra büyük oğlumuz Orhun Burak, Bursada İLKA Mimarlık Ofisini açtı ve Mimar olarak çalışmaya başladı. Küçük oğlumuz Furkan Kutay ise halen Trakya Üniversitesi Tıp Fakültesi 4. sınıf öğrencisidir. Çocuklarımız babalarının bıraktığı değerleri ve bayrağı büyük bir onur ve şerefle taşımaktadırlar. Allah'ım tüm evlatlarımızın yollarını açık etsin inşallah.

Eşim Şeref Kara'nın vizyonu geniş, öngörüsü çok kuvvetli idi. Benim de mesleki yaşantımda çalışmalarına büyük destek vererek her zaman başarılı çalışmalara imza atmamı sağlamıştır. Eşimle geçirdiğim her anın büyük hatıraları vardır. İyi ki hayatımda Şeref Kara ile tanışmışım ve böyle bir insanla bir aile birlikteliği kurarak iki pırlanta gibi evladımız olmuş.

Bizler dostlarımız ile sıkça toplanır, güzel sohbetler yaparak birlikte vakit geçirmeyi çok severdik. Toplandığımız zamanlarda komşularımızdan Dr. Tuba Hanım, "Şeref Bey lütfen bundan sonraki toplanmamızda bir konu ve tema belirleyelim bunların üzerinde sizinle bol bol sohbet edelim" derdi. Şeref, okumayı çok sevdi. Türkçe, Fransızca, İngilizce başucu kitapları vardı. Boş zamanlarında yabancı kanallardan haberler, söyleşiler dinler ve global dünyada neler oluyor, gelişmeleri yakından takip ederdi. İnanılmaz güçlü bir hafızaya ve yorum gücüne sahipti.

Eşimin vefatından 2,5 yıl sonra, 21 Ocak 2020'de, iki oğlumla birlikte, eşimin çok sevdiği ve her fırsatta gittiği bir şehir olan Paris'e seyahat ettik. Çocuklarımla Paris'in tarihi simgesi olan yerleri eşimin bizleri gezdirdiği şekilde gezerek kendisini yâd ediyorduk. 22 Ocak günü akşamüstü yine hatıralarla merdivenlerden ağır ağır çıkarak "Sacred Heart Basilica of Montmartre"ye ulaştık. Burada, Paris'in tüm güzelliğini tepeden seyretmeye başladık. Tam o sırada yer sergilerinden bir şey almak için siyahı bir satıcının yanına giderek pazarlık yapıyorduk ki yanımızda bir bayan belirdi. Bize:

-Pazarlık yapın yapın, daha da inerler diyerek Türkçe konuştu. Sonra bizim adımıza Fransızca pazarlık yapmaya başladı. Bayana ilgisinden dolayı teşekkür ettim ve

-Türkiye'nin neresindensiniz? dedim. O da:

-İstanbul'dan geliyorum Fransızca öğretemiyim dedi.

Ben de şaşırarak büyük bir sevinçle:

-Aaaaa benim rahmetli eşim Şeref Kara da Uludağ Üniversitesi Fransızca Bölümünde öğretim üyesiydi dedim.

-İnanamıyorum diyerek haykıran bayan, eşimin öğrencilerindenmiş. O sırada sanki hayat durdu. Birbirine yabancı iki kişi olan bu bayan ve ben birbirimize sarılarak dakikalarca ağladık. Hayatta tesadüf diye bir şey yok, hayat mucizelerle dolu...

Bayan:

-Şeref Hocam birinci sınıfta dersimize girmişti. Çok kıymetli ve saygıdeğer bir kişiydi. O bir yılda hayatımıza çok şey kattı. Şu an bir üniversitede öğretim görevlisi olarak işe başlayacağım dedi. Kendisi ile uzun süre sohbet ettik.

İnsan hayatında iz bırakan bir hoca, bir insan, bu kadar güzel anlatılabiliirdi. Bizim için o gün Rabbimin en büyük armağanı idi. Kesinlikle o an eşim Şeref Kara aramızdaydı. Hayatlarında farklı izler bıraktığı tüm yetiştirmiş olduğu öğrencilerinin onu sevgi ve saygıyla anmaları, ailesi olarak bizleri onurlandırmaktadır. Eşim, geleceği ve yarınlarımızı emanet edeceğimiz gençlere davranışları, çalışmaları ve insanlığa bakış açısı ile her zaman bir rol model olmuştur. İşte Şeref Kara'nın geride bıraktığı en büyük miras budur.

Eşim Prof. Dr. Şeref Kara, 29 Mayıs 2017 Pazartesi günü, 52 yaşında, görevi başında hayata gözlerini kapatarak arkasında gözü yaşlı bir eş, iki oğul, ailesi, mesai arkadaşları, ellerinden tutarak hayata hazırladığı öğrencileri ve tüm sevenlerini geride bırakıp kanatsız bir melek olarak ebediyete intikal etmiştir.

Prof. Dr. Şeref Kara, 29 yıl akademisyenlik yaptığı hayatında gece gündüz demeden çalışarak, sürekli araştıran, geliştiren, yaptığı işte fark yaratan bir kişi olarak bilime ve insanlığa faydalı olacak çalışmalarda bulunmuştur. Ulusal ve Uluslararası platformlarda birçok başarıya imza atmıştır.

Sonuç olarak Şeref Kara kimdir diyecek olursak hayatı boyunca iyi bir evlat, iyi bir kardeş, iyi bir eş, iyi bir baba, iyi bir dost ve en önemlisi mükemmel bir insan olmuştur.

Bu değerli bir insanın anısına, IJHAR "INTERNATIONAL JOURNAL OF HUMANITIES AND ARTS RESEARCHES" dergisinin özel sayı çıkarması biz KARA ailesini çok mutlu etmiştir. Uluslararası hakemli bu derginin hazırlanmasında emeği geçen tüm hocalarıma teşekkür eder, saygılarımı sunarım. Bu vesile ile eşim Prof. Dr. Şeref Kara'yı bir kez daha rahmet ve şükranla anıyorum, mekânı cennet olsun, huzur içinde uyusun inşallah.

ŞEREF ABİME...

Gülnazik Doğan

Abim Şeref Kara, Kayseri'nin Develi İlçesinin Hoşça Köyünde Kara ailesinin altıncı evladı olarak dünyaya gelmiştir. Ben, onun bir küçüğüyüm. Babam yurt dışında çalıştığı, Şeref abimin bir büyüğü olan Arif abim de lise çağında onun yanına gittiği için Şeref abim daha ortaokuldayken, erken yaşta ailemizin sorumluluğunu üstlenmişti.

Abim, disiplinli, çalışkan ve kararlı bir insandı. Özellikle ben ve kardeşim Halil için güzel bir örnek, iyi bir rehberdi.

Anneme ve babama karşı sonsuz sevgi ve saygısı, biz kardeşlerine karşı bir baba sorumluluğuyla sevgi ve şefkat dolu bilgece yol göstericiliği, kibarlığı benim için onu emsalsiz kılan özellikleriydi.

Fransız edebiyatını ve sanatını çok beğenirdi, Fransızca şarkılar dinlerdi. Bunları, bize de hem tanıttı hem sevdi.

Abim ile o kadar çok hatıramız var ki, bunlardan beni en çok etkileyen birkaç tanesini aktarmak istiyorum: “1987 yılının yazında üniversite sınavına girdim. O tarihlerde üniversite sınavları şimdiki gibi iki basamaklı idi, ama tercihler ikinci sınavdan önce, daha puanı görmeden yapılarak teslim ediliyordu. Beni sınava Abim götürdü. Sınav çıkışında nasıl geçtiğini, kaç soruyu cevapladığımı sordu. Ben hatırladığım kadarıyla söylediğimde: “Sen Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesine yerleşirsin” dedi. Şaşırılmışım. Çünkü ben yaptıklarımı kesin olarak bilmiyordum, ortada puan da yoktu. Fakat sınav sonucu abimin tahmini gibi oldu ve Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesine yerleştim. Abimin bu öngörüsü ve ileri görüşlülüğü beni çok etkilemişti.

Abim ile ilgili hatırladığımda gülümsediğim bir hatıra da onun düğününde olmuştu. Abimlerin düğünü 1992 yılının ocak ayında karlı bir kış günü olmuştu. Türkiye'nin birçok yerinde olduğu gibi bizim oralarda da “Gelin alma” olarak tabir edilen âdetimiz vardır. Düğünün son günü damat ve ailesi gelinin evine gelirler, gelinin babası, gelini duvağıyla evin dışına kadar getirir, orada dua edilir ve gelin damadın koluna girerek gelin arabasına biner. Abim, gelin alınırken yengeme vermek üzere, Develi'de çiçekçi olmadığı için yeğenime Kayseri'den çiçek getirtmişti. Gelin arabasında yengemlerin evine kadar çiçek elinde geldi. Orada çiçeği yengeme verecekti. Ancak, yengemin babası rahmetli Emin Amca gelini evin dışına çıkardığında o kadar çok ağlıyordu ki bundan hepimiz etkilendik. Abim de çok etkilenmişti. Muhtemelen hem bunun etkisiyle hem de heyecandan çiçeği vermeyi unuttu. Bizim eve gelip damat ve gelin arabadan indiğinde çiçek hala abimin

elindeydi. Sonrasında da fotoğraflarda bu sahneye bakıp abime hep takılmışızdır.

Abim, mesleğini ve öğrencilerini çok seven, disiplinli, fedakâr, çalışkan bir akademisyendi. Memleket ve millet sevdalısıydı. Fransızca Öğretmenliği eğitimi almış olması sebebiyle Fransızca'yı severek kullanırdı, ama Türkçenin kullanılmasında muazzam bir hassasiyeti vardı.

Herkese, ama herkese karşı sevgi doluydu. Özellikle çocuklarla çok güzel diyalog kurardı. Bu yüzden çocuklar da onu sever, onunla oynamak ve vakit geçirmek isterlerdi. Bursadaki yeğenimin kızı da abimi çok sevdiği ve onunla eğlenceli vakit geçirdiği için hafta sonları babasını yürüyüşe çıkarır, bilerek abimlerin evinin oraya getirir ve sonra da “Aaa baba bak Şeref Dayımlara gelmişiz, hadi onlara gidelim” dermiş. Onu görmeden eve dönmezmiş.

Elleri ile yapıp getirdiği reçeller hala çocuklarımın dilindedir. Her gelişinde mutlaka getirdiği çikolatalar ve cömertçe verdiği bayram harçlıkları da.

Abimin bir de aceleciliği vardı. İşlerini ertelemeyi, birilerini bekletmeyi sevmez, bir an önce yapmak isterdi. Bir yere gideceği zaman öncesinde hazır olurdu. Hep bizden önde yürürdü. Bu dünyadan ayrılırken de öyle yaptı.

Her ölüm, sevenler için vakitsizdir. Ama şüphe yok ki, abiminki apansız, hiç beklemediğimiz bir zamanda oldu. İnanılır gibi değildi. Ama takdiri ilahi böyleymiş.

Benim Sevgili Abicğim:

Oğlun Kutay'ın, cenaze töreninde söylediği gibi sen adıyla müsemma şerefli bir insandın, şerefine yaşadın, görevinin başında ve şerefine bu dünyaya veda ettin. Hayatın boyunca eşine, çocuklarına, annene, babana, kardeşlerine ve tüm insanlara faydalı olabilmek için çalıştın, çabaladın.

Şairin “Bâkî kalan bu kubbede bir hoş sadâ imiş” deyişini haklı çıkardın ve bir hoş seda bırakarak aramızdan ayrıldın.

Sen bizim her zaman kalbimizde yaşıyorsun, yaşayacaksın. Dualarımızda hep sen varsın. Allah bütün sevdiğinle cennetinde kavuşmayı nasip etsin inşallah.

Seni, özlem, sevgi, minnet ve hürmetle anıyorum.

KALP PINARIMDAN SÜZÜLEN GÖZYAŞLARI

Doç. Dr. Halil KARA

İnsanın hayatının şekillenmesinde, kişiliğinin gelişiminde, düşünce dünyasının olgunlaşmasında takip ettiği yıldızlar, mihenk taşları ve kahramanlar vardır. Kardeşlerinin, yeğenlerinin, etrafındaki birçok insanın ayak izlerini takip ederek yolunu bulduğu, yönünü

şaşırmadan hedefine ulaşmasını sağlayan kişidir Prof. Dr. Şeref KARA. Geleneklerinden kopmadan modern dünyayı anlamış, kavramış iyi analiz ederek yaşamış çalışkan, dürüst, nazik, naif, bilimsel yönü son derece güçlü bir kişilikti canım ağabeyim. Vatanına sevdalı, milletine kayıtsız şartsız aşık dünyanın geçici bir misafirhane olduğunu idrak etmiş ve hayatını buna göre düzenlemiş, insanı yaratanı dolaylı seven, sayan müstesna kişiliklerden biri olarak ömrünü tamamlayan örnek bir şahsiyettir.

Şeref ağabeyimle yaşanmış o kadar çok hatıralarım var ki, hepsi biri birinden müstesna biri birinden güzel ve özel. Yazamadıklarım küsecek diye korkarım.

Bursa'ya ilk gidişimiz. Yıl 1986. Askeri lise sınavlarına gireceğim. Ağabeyimle beraber Kayseri'den otobüsle Bursa'ya geldik. Hava henüz alaca karanlık, karnımız acıkmış nerede ne yesek diye etrafa bakınıyoruz. Ancak hangi yöne baksak sadece işkembe çorbası yapan işyerleri mevcut. Ağabeyim de ben de işkembe çorbasını seven insanlar değiliz ama başka bir alternatifimiz yok anlaşılır. Yapacak bir şey kalmadı daldık bir lokantaya söyledik işkembe çorbalarını. Garson getirdi çorbaları birer kaşık aldık o bana baktı ben ona hiç konuşmadan çorbaları öylece bıraktık kalktık. Bazen söze gerek yoktur bir bakış yeter her şeyi anlatmaya. Kardeşlik bu olsa gerek, konuşmadan anlaşabilmek.

Erzurum'a ilk gidişim. Lise öğrencisiyim. Temmuz ayının başı, 1988. Ağabeyim Kazım Karabekir Eğitim Fakültesinde asistan. Erzurum'da çarşıya indik. Çay ocaklarının önünde büyük beyaz kitleleri keserlerle kesmeye çalışıyorlar. Bana ilginç geldi. İlk defa gördüğüm için dikkatimi çekti. Ağabeyime nedir bu? Tuz mu? Ne yapıyorlar bu kadar tuzla deyince ağabeyim bir kahkaha attı. Şeker o, Erzurum ve bu yörenin "gırtlama" şekeri deyince birlikte epey bir süre güldük.

Ankara'da birlikteyiz. Yıl 1989. Ağabeyim Hacettepe Üniversitesinde doktora yapıyor. Ben de Kara harp okulunu bırakmışım, dershaneye gidiyorum. İncirlik semtinde ev tuttuk, birlikte kalıyoruz. Şeref ağabeyim elinden her iş gelen çok becerikli bir insandı bu yönüyle rahmetli babamıza çok benzerdi. Muhteşem yemekler yapardı özellikle sucuklu kuru fasulye ve puding konusunda ondan başka otorite tanımam. Bir yıl boyunca yemekleri o yaptı bulaşıkları ben yıkadım. Allah ondan razı olsun hiçbir zaman hakkını ödeyemem.

Ağabeyim zaman zaman Ankara'ya doçentlik jürisine geldiğinde yeğenleriyle sohbet etmeyi çok severdi onlarla nitelikli zaman geçirirdi. Kızım Seda Nazlı'nın amcasına sevgisi saygısı ve düşkünlüğü bir başkaydı. Onunla Paris başta olmak üzere Avrupa'yı gezme planları yaparlardı. Ahmet Kaan'la otomobiller üzerine konuşurlar, Ahmet'in otomobiller hakkındaki bilgileri hoşuna giderdi. Sa-

bahları çocukları birlikte okullarına bırakırdık. Salih'in okula bırakırken söylediği "baba erken al, geç kalma" sözünün çok hoşuna gittiğini defalarca ifade ettiği hiç kulağımdan gitmez.

Rüyalarda buluşmak: Rüyalarımın birinde ağabeyimi uçsuz bucaksız yeşilliklerin ortasında bir çınar ağacının altında otururken gördüm. Öptüm kokladım, nasılsın dedim "çok iyiyim" dedi. Salih de yanımda. Onu kucağına aldı buradan da öp buradan da diyerek yanaklarından, alnından, gıdısından öptürdükten sonra o da Salih'in yanaklarından, gözlerinden öptü. İnanılmaz bir mutluluk ve heyecanla uyandım. Çok gerçekçi idi. Rabbim sana şükürler olsun rüyada da olsa ağabeyimle bir araya tekrar getirdiğin için şükrediyorum her rüyadan sonra.

Ağabeyimin acısı yüreğimde hiç eksilmedi, aksine kartopu gibi her geçen gün büyüdü, büyüdü... Vefatından bugüne onsuz bir gün geçirmedim çok şükür. H"er insan ölümü tadacaktır" ayeti kerimesinin mutlak gerçek olduğunu idrak ederek yaşamayı bizlere bir kez daha hatırlattı canım ağabeyim. Allah sana cennet köşklerinin en güzelini nasip etsin. Peygamber efendimize komşu eylesin. Mekânın cennet olsun KAHRAMANIM, ağabeyim...

GARINDAŞIM

Arif KARA

Önde Kocakız olmak üzere sabahları Makbule Hanım ve Hurma Hatunla dağlar ile çevrili köyümüz Hoşca'dan çıkıp kervan misali yollara dizilerek patika dağ yollarına koyulduğumuz; Çayakkale'de güneşli ilkbahar günlerinde kuzu ve oğlaklarımızı yeşil otlaklarda koşa oynaya otlattığımız; çiğdem, nevrüz, yemlik ve tekesakalı toplayarak öğleden sonra güneş batmadan yola çıktığımız; köpeğimiz Yavuzla birlikte kuzu ve oğlaklarımızın koşarak, hoplayıp zıplayarak evimize döndüğümüz; Kocakızın Makbule Hanımın ve Hurma Hatunun bir anneden çoğalma, Anadolu'ya özgü kızıl tüylü, yağlı sütlü sağlıklı hayvanlar olduğunu, çiğdem, nevrüzün ayrı ayrı renk tonlarını ve hangisinin soğandan yetişen bitkiler olduğunu; yemlik ve teke sakalının nerelerden toplandığını; diğer bitkilerden nasıl ayırt edildiklerini; sağlığa ne kadar faydalı olduklarını; Yavuzun ise akıllı, sadık, bizim aileye ait olan bütün canlıları tanıyıp ayırt eden çok sadık köpeğimiz olduğunu; Hacılı'da, Böğürtlenlik'te, Şihli yolunda ve diğer tarlalarımızda hangi tür tahılları daha verimli bir şekilde yetiştirdiğimizi; gözlerin parlayarak büyük bir mut-

luluk ve heyecanla kırk yıl sonra bizimle paylaşınca fark ettim ki kardeşim Şeref, hafızası çok iyi, olayları bütün detaylarıyla hatırlayan, analiz eden, anlatan, anlatırken tekrar yaşatan, muhteşem bir hafızaya sahip.

Kibarlığın, nezaketin ve ince düşünen ruh halinle müstesna bir insandın. Allah rahmet etsin, mekânın cennet olsun canım kardeşim.

Dr. Yusuf AKÇA

SEN

Sessizdin, sakindin
Bilge idin, âlimdin
Sanki...
Asırlık evliyaydın.
Kırmızı beyaz toprağında
Sevdiğin bayrak gibisin.
Açmış goncalarını
Arşa doğru
Huşu içinde,
Bilinmez ki âlemin
Hangi kıtasındasın.
Dualarımızla
Cennet ırmaklarındasın.

GÜZEL İNSAN

Al bayraklı cenahı çok güzel insan!
Derin bir adamdın, sessiz bir gemi gibi
Dolaşırdın okyanusları başını kaldırmadın hiç.
Karıncalar ezilmesin diye
Hep enginlerde, yüreklerde tur atıp durdun.
Yeşil Bursa'da, karlı dağın eteklerinde huzur buldun.
Selam söyle oradakilere merak etmesin dostlar.
Güneş tepemizde nur saçıyor.
Burada her şey çok güzel olacak
Her şey çok güzel olacak
Sen yeşil seller arasında rahat uyu
Güzel insan...
Al bayraklı cenahı çok güzel insan.

Editörün Notu:

Bilimsel bir makale genel olarak giriş, yöntem-teknik, bulgular, tartışma ve sonuçtan oluşur. Konuyu dayanak ve gerekliliğine göre açıklar veya savunur. "Bir gerçeği açıklamak, bir konuda görüş ve düşünceler öne sürmek ya da bir tezi savunmak, desteklemek için yazılan yazılara da "makale" denir (wikipedia, 2016, E.T. 06.02.2020). bu tanımdan hareketle makale, bilimsel dergi dışında gazete ve hakemsiz dergilerde de yayınlanabilir ve makale olarak tanımlanabilir. "Günümüzde bilimsel dergiler, aynı alanda çalışmış olan ve önerilerde bulunabilen uzman kişi ya da kişiler tarafından gözden geçirildikten sonra makaleleri yayıma kabul etmektedir. Etik sorun yoksa kabul edilmeme gerekçesi olarak da en çok; konunun

derginin kapsamı dışında olması ya da yeni bilgi sunmaması, güçsüz yöntem ve bulgular, örnek azlığı, konuyla ve hedefle bağlantısız yorumlar, derginin istediği biçimin olmaması, zayıf dil ya da özensiz yazım gibi nedenler öne sürülür" (Ekmekçi & Konaç, 2009:117). Ancak bazı özel durumlar için yazılmış özel yazılar için çok fazla kriter aranmayabilir. Bu tür yazılar makale olarak dahi değerlendirilmeyebilir. Ancak duruma özel bir istisna ile yazının yayın onayı, hakem süreci başlatılmadan, editör onayı ile verilebilir. Yukarıdaki yazılar, editör onayı ve editör eklemeleriyle yayına kabul edilmiş, bilimsel olmayan makale sınıfında yayınlanmıştır.

Editor's Note:

A scientific article generally consists of an introduction, method-technique, discussion, and conclusion. Explains or defends the subject according to the basis and necessity. However, the article does not always have to defend a scientific phenomenon or to be published in a scientific journal. "Articles written to explain a truth, to suggest opinions and thoughts on a subject, or to defend or support a thesis are also called "articles." (Wikipedia, 2016, E.T. 06.02.2020) the article may be published in newspapers and non-refereed journals other than scientific journals and may be defined as an article. "Today, scientific journals accept articles for publication after being reviewed by an expert or person who has worked in the same field and can make recommendations. If there is no ethical problem, it is the most common reason for not being accepted; reasons such as the subject being outside the scope of the journal or not providing new information, weak methods and findings, lack of examples, comments unrelated to the topic and the target, lack of the format the journal wants, weak language or sloppy writing are suggested. (Ekmekçi & Konaç, 2009: 117) However, for special articles written for some special cases, too many criteria may not be sought. We may not even consider such articles as articles. However, with a special exception, the publication approval of the manuscript can be given with the approval of the editor without starting the referee process. This confirmation is not enough to make writing scientific or negotiable. It does not mean citing scientific articles, but it does not remove cited articles from scientificity.

This article has been published with a non-scientific article class accepted for publication with editor approval and editor additions.

Kaynakça

Ekmekçi, Abdullah, Konaç, Ece (2009). Bilimsel Yazımın Bazı Temel Kuralları, TUBAV Bilim Dergisi, Yıl: 2009, Cilt:2, Sayı:1, Sayfa:117.

www.wikipedia.org, Makale, ET. 06.02.2020.